

Sygn. akt VIII Cz 194/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marek Lewandowski (spr.)

Sędziowie: SO Katarzyna Borowy, SO Marek Paczkowski

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Gminy M. T.**

przeciwko **M. K., S. K. i K. P.**

o zapłatę

na skutek **zażalenia powoda**

na **zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym w Toruniu**

z dnia 25 stycznia 2017 r.

sygn. akt I Nc 107/17

postanawia:

uchylić zaskarżone zarządzenie.

/SSO Katarzyna Borowy/ /SSO Marek Lewandowski/ /SSO Marek Paczkowski/

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 25 stycznia 2017 r. Przewodniczący w Sądzie Rejonowym w Toruniu zarządził zwrot pozwu. W uzasadnieniu wskazał, że w myśl art. 130² § 1 k.p.c. pismo wniesione przez adwokata lub radcę prawnego, które nie zostało należycie opłacone, przewodniczący zwraca bez wezwania o uiszczenie opłaty, jeżeli podlega ono opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu. W niniejszej sprawie pozew został opłacony zgodnie z przepisami obowiązującymi w postępowaniu uproszczonym, jednak sprawa została przekazana do I Wydziału Cywilnego, wobec czego pozew podlegał zwrotowi na podstawie powołanego unormowania; opłata w postępowaniu zwykłym jest bowiem wyższa.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł powód, domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód podał, że w jego ocenie brak było podstaw do przekazania sprawy przez Wydział X Cywilny tut. Sądu do I Wydziału Cywilnego, a tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że powód dokonał nienależytej opłaty od pozwu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy odnotować, że w rozpoznawanej sprawie powód wniósł pozew do Wydziału X Cywilnego Sądu Rejonowego w Toruniu, uiszczając opłatę w kwocie 250 zł. Zarządzeniem z 11 stycznia 2017 r. referendarz sądowy zarządził przekazanie sprawy do rozpoznania Wydziałowi I Cywilnemu Sądowi Rejonowego w Toruniu, uznając, że sprawa nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym (roszczenie powoda nie wynika z umowy). Po przekazaniu sprawy doszło do sporu międzywydziałowego, który zarządzeniem z dnia 24 stycznia 2017 r. rozstrzygnął Prezes Sądu Rejonowego w Toruniu, przyjmując, że roszczenie dochodzone przez powoda nie wynika z umowy, gdyż jego źródłem jest wprost art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego. Wobec nieuiszczenia przez pełnomocnika zawodowego opłaty przewidzianej w postępowaniu zwykłym procesowym przewodniczący Wydziału I Cywilnego zarządził zwrot pozwu na podstawie art. 130² § 1 k.p.c.

Powyższe ustalenia pozwalają ograniczyć rozważania do następujących kwestii. Po pierwsze, wbrew twierdzeniu skarżącego, należy uznać, że przedmiotowa sprawa nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym. Nie budzi wątpliwości, że powód dochodzi nin. pozvem roszczenia odszkodowawczego z tytułu bezumownego korzystania z lokalu. Nie jest to zatem sprawa - jak chce żalący - o odszkodowanie z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy; powoływanie się in concreto na uchwałę SN z 24 lutego 2010 r., III CZP 123/09, nie zasługuje na akceptację.

Z drugiej strony należy zauważyć, że w orzecznictwie i piśmiennictwie aprobowany jest pogląd, zgodnie z którym nie w każdym przypadku nieuiszczenia przez profesjonalnego pełnomocnika należnej opłaty od pozwu zachodzi podstawa do wydania zarządzenia o zwrocie pozwu na podstawie art. 130² § 1 k.p.c. W szczególności w uchwale (7) Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2016 r., III CZP 44/16, przyjęto, że w razie stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym sąd wzywa powoda – także gdy jest reprezentowany przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego – do uiszczenia pozostałej części opłaty od pozwu w terminie tygodniowym pod rygorem jego zwrotu. W tym zatem przypadku SN uznał, że nie znajdzie zastosowania art. 130² § 1 k.p.c., pomimo tego, że pełnomocnik zawodowy uiścił zaniżoną opłatę (tj. przewidzianą dla pozwu w postępowaniu nakazowym). Wysokość należnej opłaty wynika z zarządzenia przewodniczącego, który – wbrew stanowisku powoda – przyjął, że roszczenie nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu nakazowym.

Analogiczny problem występuje – zdaniem Sądu Okręgowego - w rozpoznawanej sprawie, skoro dopiero na skutek zarządzenia przewodniczącego przyjęto, że opłata uiszczona przez pełnomocnika jest niewłaściwa. Nastąpiło to zatem w wyniku zmiany kwalifikacji sprawy jako niepodlegającej rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Podzielając argumentację SN zawartą w przywołanej uchwale z 16 października 2016 r., należy uznać, że wydanie zarządzenia o przekazaniu sprawy do postępowania zwykłego (z postępowania uproszczonego) nie może wywoływać negatywnych skutków procesowych dla powoda. Oznacza to, że przewodniczący nie może usuwać skutków nieuiszczenia należnej opłaty na podstawie art. 130² § 1 k.p.c., lecz winien wezwać pełnomocnika do uiszczenia brakującej opłaty na podstawie art. 130 § 1 k.p.c.

W związku z powyższym zaskarżone zarządzenie podlegało uchyleniu, o czym orzeczono w sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. Sąd Okręgowy nie orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego, gdyż rozstrzygnięcie w tym przedmiocie powinno zostać zawarte w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie wydanym przez Sąd I instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011 r., II CZ 203/10).

/SSO Katarzyna Borowy/ /SSO Marek Lewandowski/ /SSO Marek Paczkowski/